

Veus de l'experiència

Jordi Llavina

La primavera del 2002, la UAB va convidar els poetes Luis García Montero, Joan Margarit, Carlos Marzal, Francesc Parcerisas, Marta Pessarrodona i Pere Rovira a parlar de la seva pròpia poesia. Es veu de seguida que són veus diguem-ne de la mateixa corda: representants d'allò que genèricament (i polèmicament) es coneix com a *poesia de l'experiència*. Es tractava de fer una lectura comentada de poemes, que era tant com convidar-los a llegir una poètica personal. Aquest llibre recull les intervencions de cada un dels poetes, precedides per una nota bibliogràfica *up-to-date* (*up-to-date* per a dos anys enrere: en aquest lapse de temps, Parcerisas i Marzal han publicat dos llibres nous). S'hi inclou, encara, una minientrevista a cada autor, que explota alguns aspectes molt interessants, i diferencials, de les maneres de compondre o d'entendre el fenomen poètic. No és un llibre més: a mi, particularment, la "cuina d'autor" m'interessa molt, i en aquest cas –amb noms tan notables com els Marzal o Parcerisas, que són poetes que estimo– hauria de dir que encara m'interessava més.

García Montero –que he de confessar que és un poeta que m'interessa poc o gens– és qui millor va entendre el sentit de la proposta. Ja fa uns quants anys que el granadí afirma que la poesia és un gènere de ficció, i en la seva exegesi d'alguns dels poemes propis no fa sinó ratificar-ho. La seva exposició em sembla modèlica: sobre el pretext del poema –assegura– el poeta pot enganyar o crear, modificar elements, inventar-ne de nous. Però en canvi allò amb què no es pot fer broma és el tema. I ho exemplifica molt bé (molt millor que la resta d'antologats). També s'esplaija, una vegada més, a il·lustrar el concepte de "*la otra sentimentalidad*" –una expressió manllevada a Machado. "*Creo que a los poetas el oído y la métrica se les debe suponer*", diu, suposant més del compte.

Del que firma Joan Margarit, en destacaria la idea que la poesia consisteix a aixecar el vel de la quotidianitat per trobar-hi, al darrere, el sentiment. Recorda aquella imatge del cèlebre Poema de Parmènides, que és un filòsof que apareix en algun poema antic del pare de *Joana*. Incideix, també, en un tret característic de l'experiència poètica: el de rastrejar l'"ombra de plaer que hi ha en el dolor". Per altra banda, no estic gens d'acord en dues coses que deixa anar: "*Si yo supiera hablar sobre el dolor y el sentimiento aquí, en prosa y de forma exacta, no me haría falta hacer versos*". Al meu entendre, mentida podrida. La poesia és una exploració formal. Dissertar secament, i científicament, sobre el dolor, sense aquella exploració, deu ser una cosa que a l'autor d'*Edat roja* la hi deu poc menys que bufar. També defensa això: "*Si a un texto, sacándole una palabra o cambiando una coma, no le sucede nada, es que no es poesía*". Ho dubto: l'escriptura d'un poema s'ha d'interrompre en algun punt. Però és una escriptura sempre perfectible, n'estic convençut. Com qualsevol altra, és clar.

És, ja ho veieu, un llibre que genera debat. Margarit i Rovira defensen la mètrica diguem-ne tradicional. Pessarrodona defensa que cada poema ha de tenir una mètrica –i, doncs, una forma– única, diguem-ne orgànica (que és una manera de no defensar la mètrica tradicional. ¿Oi, Julià?). Parcerisas no creu en la inspiració. La Marta i en Marzal ("*la poesía es un don*"), sí. La Pessarrodona mig contextualitza alguns poemes propis, però no n'explica l'origen o el procés de composició. I diu que els poetes poden ser bons contistes, però no novel·listes. Parcerisas esbossa una poètica molt suggestiva –que tindrà una continuïtat ampliada–, a partir de tres hipotètiques etapes en la construcció d'un poema (jo trobo, per contra, que *pre-text* i *imatge verbal* són inextricables). Tons variats dins la poesia dita de l'experiència. Ara bé, sí que hi ha unanimitat a considerar que la poesia és sempre artífici. Segui de la corda que sigui.

Pere Ballart i Jordi Julià

Han estat els editors d'aquest volum, que reuneix obres de Luis García Montero, Joan Margarit, Carlos Marzal, Francesc Parcerisas, Marta Pessarrodona i Pere Rovira.

Autors_Pere Ballart i Jordi Julià

Editorial_Col lección Maillot Amarillo.

Diputació de Granada

Pàgines_288